

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Martii Et Aprilis

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10259

De S. Siuiardo abbate Aniosolensi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77384](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77384)

ratione venerandum, quia ita caput eius vnitū fuerat corpori, ac si nequaquam fuisset abscissum: sic videlicet, vt nulla vestigia sectionis apparerent, Cūque hoc & in terga verterent, exquirentes si quod signum vel de alia monstrari incisione potuisset, ita sanum atque intemeratum omne corpus inuentum est, ac si nulla hoc incisio ferri tetigisset.

VITA S. SIVIARDI ABBATIS ANISOLENSIS,
PER QVENDAM EIVS CONTEMPO.

raneum scripta.

Ratres dilectissimi, Dominum omnipotentem, qui & in suis est admirabilis semper electis, quos & præsciuit atque prædestinavit ante mundanam constitutionem, oportet nos tota mentis fortitudine collaudare. Et licet vnusquisque iuxta sensus sui capacitatem id conetur agere, tamen oportet, vt creatura rationalis suū assidue glorificet atque collaudet factorem. Quid enim aliud retribuemus Domino pro omnibus, quæ gratis nobis & largiter ipse tribuit, nisi vt mente sagaci vniuersa considerantes eius beneficia, reddamus pro vniuersis Domino sacrificium laudis, quæ est in conspectu eius vera & acceptabilis hostia, si processerit omnino à mente deuota? Vnde & præsentis opusculo, plano videlicet & simplici, hæc historiola, quam contexere dignum profectò putauimus ad Dei laudem, exordium sumat, à cuius pio munere tribuitur singulis, quicquid in feruis suis vtiliter eruditionis inuenitur.

1. Martij.
Psal. 67.
Ephc. 1.

Igitur de quodam Dei famulo, patre nostro Siviardo, egregio sacerdote, & de eius admirabili vita vel conuersatione sancta, quibusdam amicis flagrantibus, scribere de creuimus, vnde & fraterna concordia optimo eius ædificetur pietatis exēplo, & Christi laus semper accrescat per suum fidelem famulum supradictum. Nostro etenim tempore extitit hæc nobis sancta propago, per cuius os Deus larga prædicationis pocula suæ propinavit Ecclesiæ. Et quidem ipsius sancta origo non de genere rustico, sed magis de nobili prosapia processit. Natus enim est in pago Cenomannico, & in parochia Deableutica, Christianis ac Deum timentibus parentibus, à genitore scilicet Dei famulo Sigiranno, necnon venerabili ac Deum timente foemina genitrice ipsius, quæ vocabatur Adda. Ab his namq; nobilibus atq; felicibus genitoribus procreatus, processit in mundum hic optimus Christi miles Siviardus. Cuius nos conuersationem sanctam atq; honestissimam ab adolescentia sua optimè nouimus. Et quidem in ipsa sua adolescentia inter reliquos coætaneos suos valde dissimilis erat in conuersatione: ætate scilicet iuuenis, sed moribus grandævus erat. Non enim pueriliter lenis fuit, sed magis grauitate fundatus. Et illud, quod solet iuuenilis ætas literaturæ disciplinam fugere ac laborem, hic summo expetijt deuotionis cultu. Ex quo sacro vsu, comitante Christi gratia, ita velut esuriens fauce auida cibum diuinæ sapientiæ hauriebat, vt etiam satiat, semper ipse plus esuriret, vt & ipsa de se loquitur Dei sapientia. Qui me, inquit, edit, adhuc esuriet: & qui bibit, adhuc sitiet. Ex quo sacro cibo, hic magnus puer Dei sufficienter in breui tempore cellulam suæ memoriæ de thesauro Dei copiosè repleuit.

Hinc habes ætatē authoris historiæ huius. Genus S. Siviardi & patria.

Mores eius in adolescentia.

Est discendi studio. Ecclc. 24.

Et licet iam in eius mente spiritus sapientiæ & intellectus ex Dei munere resplenderet, tamen vt omnia per ordinem ageret, ad magistros, viros doctissimos, sapiens recur rebat, & assidue prudenter interrogabat. Prudens etenim lector magis docet, si prudenter interrogauerit: ita & hic famulus Dei & semetipsum ex hoc plenius id confendo erudiuit, & alios postea plures ad salutem instruxit, vt verus magister docuit. Non enim solummodo verbis, sed potius mirificū humilitatis ostendebat exemplū. Festinauit namq; ad perficiendam atq; complendam perfectionem euangelicam, vt optimus negociator venditis omnibus compararet preciosissimam cælestem margaritam. Desiderabat enim clericatus religiosum officium, vt verus & obediens monachus fieret, & vt Christi vestigia, relictis omnibus, per viam humilitatis & obedientiæ sequeretur. Quod & consolante Domino, rectè perfecit, dum palam mitis & humilis cunctis in conuersatione apparuit.

Cōplectitur vitam monasticam.

Erat sanè vir Dei ad spectu gratus, vultu placidus, moribus temperatus, animo deuotissimi.

Catalogus
virtutum
eius.

uotissimus: verbum semper diuino sale conditum habuit, & ad ædificationem fratrum, nam paratum, factus verò est non solum monachus, sed & per electionem fratrum, sacerdos & pater magnus ac doctissimus in cunctis salutaribus disciplinis. Et valde ex gratia superna proficiebat, magis conualefcens, vt lumen fieret præclarum huic mundo, & positus super Ecclesie sanctæ candelabrum, fulgeret coram hominibus ex bonis ac sanctis operibus, velut lucerna optima. Et resplendebat in eo liquidè fulgor cælestis gratiæ. Erat igitur ornatus vniuersis virtutibus, quasi præclarissimis gemmis. Fidei etenim virtute robustus, & super petram solidam, id est, Christum firmatus, prudentia mira solers, iustitia rectus, humilitate præcipuus, & eloquentia clarus. In misericordia promptus, atq; in fraterna dilectione semper paratus: Honorem condignum senioribus exhibebat, & coequalibus pietatis affectum: iunioribus verò rigorem disciplinæ cum temperantiæ moderamine. Præcipuè quoque castitatis & pudicitie gratia ab infantia fuit semper mundissimus, & in locutione cautus. Assiduus insuper in oratione cum lachrymis, & in vigilijs sanctis pernoctans, In abstinentia verò corpus suum castigabat sæpius: & nè quid nimis fieret, in omni actione erat omninò discretus & sobrius. Miseris ac dolentibus per pietatem compatiens, & consolans destitutus. Diligebat præterea peregrinos velut proprios, eratque largus hospitibus, & dispensator hilaris, pauperibus cibum tribuens, & nudos indumento contegens, ac infirmos visitatione consolans atque confortans. Hic certè vir Dei forma optima & exemplum fuit ante oculos fidelium.

Creatur
Abbas Ani
solensis.

Post genitoris sui sancti Sigiranni decessum, fratres ex Anisolensi monasterio elegerunt sibi præesse optimum pastorem. Qui non solum terreno, sed multò magis cælesti & spiritali cibo eos sapius reficiebat, & ipsam Dei domum, vt vir prudens, tam in structura, quam & in spiritali rigore pulcherrimè ædificauit, & inibi felicem cursum vitæ suæ miro modo consummauit. Similem penè, vt Apostolus Ioannes, ipse habuit vocationis suæ finem. Neque etenim audiuit aliquis plangere eum, aut contristari ante obitum suum. Et in eius sanctæ animæ egressu, vni tunc ex fratribus offensa est visio,

Decedit, &
visio offer
tur fratri
cuiusdam de
eius gloria.

ita vt ostenderetur cunctis palam, quanto ipse vir Dei esset culmine sanctitatis præcipuus. Nam visum est illi, vt dixit, lumen summæ claritatis, idque sibi viciniùs appropinquare. Et dum hanc admirabilem ipse visionem consideraret, adstiterunt ei beatissimi Apostoli Petrus & Paulus, & in medio eorum anima illa sancta domini Suiardi nimo fulgore candebat. Qui vtrique Apostoli vtranque eius manum tenere videbantur. Et fertur ad eum ille dixisse: Frater, ego Christo ago gratias, qui me dignatus est nunc in requie sua suscipere. Vado ecce cum dominis meis præsentibus: vos verò eulogias, quas ego parauit, ferte germanæ meæ & eius sororibus. O sacerdotem verum, qui nec post transitum oblitus est fraternæ dilectionis: sed magis ac magis semper in eo flammavit feruor charitatis plenissimæ. Nam fides & spes cessant aliquando in sanctis, & sola in eis post obitum excrescit flamma charitatis. Ità & in huius sancti clarè apparuit reuelatione. Ecce inter Apostolos visus est ille sanctus, qui per munditiæ castitatis, & opera plenissimæ charitatis, ac mortificationis continentiam, & patientiæ perfectionem ad merita rectè creditur peruenisse apostolica, eorumque, inter quos clarus apparuit in fine, & à quibus perductus est in cælestem patriam ad maximam gloriæ coronam. Ecce quo præmio honoratur, & supra multa constituitur bonus ille seruus, qui super pauca inuentus est fidelis. Reuerà enim pater iste venerabilis perseuerauit semper cum fratribus, & non cessabat vsque in finem exhortari eos & consolando admonere, vt iugiter in sancto ordine perseuerarent, atque in Dei laudibus permanerent. Et cum cognouit proximum finem suum, non contristatus est valde, sed orauit sobriè: & positus in lectulo sanctis membris, obdormiuit quietus in pace. Et quidem octauo anno regni domini Theodorici regis Calendis Martij sarcinam suæ deposituit carnis, & receptus est cum sanctis angelis in sedem cælestem, & apud Dominum nostrum Iesum Christum requiescit, quem verè dilexit, cui est gloria, honor & imperium in secula seculorum,

Matth. 25.

Ad perse
uerantiam
suscepti
propositi
semper
hortaba
tur mona
chos.

Amen.